

„En Grundlovsbryder,
En Valgkredssnyder,
En durkdreven Valgflæskbyder.“

Det var et bevinget Ord, og det slog an og lød i Sang og Tale rundt om paa alle Valgtribuner, og baade Grundlovsbryderne, Valgkredssnyderne og Valgflæskbyderne gik neden om og hjem. Deres Flertal blev til Mindretal, og det oppositionelle Mindretal, som holdt paa Grundloven, holdt paa alle Vælgeres Lighed, kom ind som Flertal. Historien gentager sig jo ikke saa sjældent, og jeg mener, at denne Historie bør være et alvorligt manende Ord for dem, der nu maatte være til Sinds paa en eller anden Maade at komme uden om i Stedet for at komme igennem Sagen.

For Arbejderne, for alle de ubemidlede i Befolkningen er dette Krav om at faa lige Valgret paa en Maade et umaadelig beskedent Krav. Hvis Arbejderne krævede lige Andel i alle Livets Goder, lige Betingelser for alle Mennesker, ja saa kunde man ikke engang kalde det ubeskedent, og det kræver jo ogsaa Arbejderbefolkningen i det lange Løb som sit Endemaal. Men det, der her kræves, er i højeste Grad beskedent, kun den ene Ting, at faa lige Valgret med alle andre. De forlange ikke engang at faa lige Andel med dem i Livets Goder, i hvert Fald ikke i dette Øjeblik og i denne Sag, men blot dette, at alle Vælgere skulle være ligeberettigede, at ikke den ene maa veje mere end den anden. Det er i høj Grad beskedent og nøjsomt. Men netop, fordi det er saa beskedent og nøjsomt, ville Arbejderne, den ubemidlede Befolkning, sætte alt ind paa at gennemføre dette, som er Minimum af, hvad man har Lov til at kræve i et civiliseret Samfund, at der ikke skal være Forskel i selve Valgretten. Det er trods Kravets Nøjsomhed at ligne med den Luft, vi ville have Ret til at indaande. Hvor der er ulige Valgret, forpestes Luften for os, der er det uudholdeligt at leve. Dette mærkværdige verdenshistoriske Aar 1905 maa jo forøvrigt nok kunne paaminde Folk om, at, hvor de ikke ville give frisk Luft, saa at der er til at aande for alle, lige Valgret for alle Vælgere, vokser der Kræfter op, som sprænge de gamle Former for at faa frisk Luft, for at faa Lov til at aande.

Det bærer dette verdenshistoriske Aar Vidnesbyrd om.

Man siger til os: Sæt dog ikke Sagen paa Spidsen, lad os dog ikke komme ind i ny Forfatningskampe, ny Grundlovskampe, det trækker ud, og Reformerne faa vi ikke. Det ærede Medlem for Nørresundby (J. Jensen) ryster paa Hovedet, men den Tale har jeg hørt ved hvert af de Møder, jeg har været med til i denne Sommer. Naar der fra vor Side var Tale om at faa Reformen gennemførte ved alle Midler og ikke blot forhandlede og visnede oppe i Landstinget, lød det altid: Det er jo Grundlovskamp, det er Forfatningskamp. Men dette Aar vidner om, at det skulle vi ikke være saa bangede for. Intet kan hindre et Folks Villie i at blive gennemført. I Nat er der kommet et Telegram, om at Zaren paabyder Finnerne at indføre lige og almindelig Valgret, altsaa selve Ruslands Zar foreskriver, at nu skulle Finnerne forandre deres gamle Stænderforfatning og indføre lige og almindelig Valgret, og saa skulle vi da ogsaa kunne kræve, at der sattes Alvor ind paa at faa den lige og almindelige Valgret indført her i Landet. Jeg siger, at om den Regering, som ikke vil sætte Alvor og Kraft ind derpaa, ikke vil bruge de nødvendige Midler dertil og give Vælgerne ren og klar Besked, kunne vi heller ikke tro, at den mener det alvorligt med sit Forslag om den lige almindelige kommunale Valgret. Hvor kan Regeringen mene det alvorligt med den lige almindelige Valgret til Kommunerne, hvis den ikke vil gøre Alvor af den lige almindelige Valgret til Staten?

Altsaa, jeg tror, vi have Ret til at forlange ved denne Sags Iste Behandling, for at den kommende Behandling kan faa nødvendig Alvor, og for paa Forhaand at vanskeliggøre alle dem, der saa inderlig gerne baade aabenlyst og hemmeligt ville spænde Ben for dette Forslag — et Arbejde, der desværre er blevet lettet ved den overfladiske og ufyldstgørende Maade, hvorpaa Regeringen har forelagt Sagen —, at Regeringen udtaler sig klart og bestemt om dette Spørgsmaal: Gaar dette Forslag igennem, hvorledes stiller Regeringen sig til det nødvendige næste Skridt? Viser der sig Vanskeligheder, vil saa Regeringen tage den parlamentariske Konsekvens, at